

Posudek školitele bakalářské práce

Autorka: Zdenka SMÍŘICKÁ, FF JCU v Českých Budějovicích

Téma: *Komparativní analýza české a francouzské úpravy kolektivního vyjednávání s důrazem na právo na stávku a rozbor příslušné francouzské právní terminologie s glosářem*

Autorka předkládané bakalářské práce si vybrala vzhledem ke studovanému oboru neprávnického zaměření náročné téma, když se pokusila o porovnání uvedených úprav s cílem „*analyzování tohoto tématu a poté porovnání míry odlišnosti v obou právních řádech*“ (s. 8).

Obecně lze konstatovat, že autorka projevila snahu stanovený cíl naplnit a proniknout do složité problematiky, celkově však výsledek není zdaleka ideální. Absence úplného právního vzdělání (jakož i nedostatečný počet konzultací) se zřejmě projevila jako příliš velký handicap ve věcné rovině a vyskytují se i formální nedostatky.

V popisných částech tak narazíme na řadu protichůdných, mylných či prostě nesmyslných tvrzení. Například na s. 14 autorka hovoří o „*prominutí*“ směrnic EU, zřejmě překlep? Závažnější pochybení představuje např. směšování zákoníku práce a zákona o zaměstnanosti na s. 15, tamtéž najdeme špatné vymezení pramenů kolektivního pracovního práva, když absentuje zákon č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, který přitom autorka zná a rozebírá ho v oddíle 1.4.2.

Ještě více problémů se objevuje v části věnované francouzské úpravě, kde se zřejmě projevují jazykové slabiny autorky při překladu z francouzských zdrojů. Např. v nesmyslném odstavci věnovanému judikatuře na s. 27, tamtéž se nachází i podivné rozlišování Národního shromáždění, Senátu a parlamentu? Na s. 32 zarazí zařazení odborových organizací na stranu zaměstnavatelů, na další straně pak tvrzení, že ve Francii je „*každá forma stávky povolena*“, když následně v oddílech 2.5.3 a 2.5.4 autorka označuje řadu stávek jako nezákonných?

Nedostatečný vhléd do problematiky, jakož i neovládnutí odborné terminologie se projevují rovněž ve třetí části, kde komparativní postřehy nejsou příliš objevné, někdy nevědecké jako tvrzení ze s. 39, že „*Francouzi byli a jsou i v historickém vývoji podstatně před námi*“, někde jako v podkapitole 3.11 i nesmyslné, když autorka porovnává nikoli právní úpravu, ale jazykové vyjádření (viz věta: „*České právo nezná ani termín grève perlée ...*“).

Dojem nevylepší ani poslední část, kterou autorka v úvodu označuje za „*lingvistickou*“. Jedná se o pokus vypracovat translatologickou analýzu vybraných termínů a následně dvojjazyčný glosář, bohužel opět velmi nedokonalý, když narazíme na celou řadu zjevných chyb (např. označení Cour de cassation za ekvivalent českého Nejvyššího správního soudu) či nesmyslných tvrzení. Co např. chce autorka říci definicí termínu Conseil de prud'hommes, když tvrdí, že se „*skládá ze soudního úřadu, který je oprávněn vědět o všech sporech*“? Jak může napsat, že „*termín pracovní poměr vznikl pravděpodobně ve francouzštině skládáním*“? Proč považuje termín „*grève bouchon*“ za nepřeložitelný?

Nalézt na práci výraznější pozitiva je bohužel složité. Práce se vyznačuje přehlednou strukturou a vykazuje jistou informační hodnotu, když autorka dokázala vyhledat relevantní zdroje. Z výzkumného hlediska lze jistý přínos shledávat v provedené komparaci. Celkově tak práce ještě splňuje požadavky kladené na závěrečné kvalifikační práce, nicméně je zřejmé, že by jí prospěla delší příprava a důkladnější revize.

Práci **doporučuji** k obhajobě, kde očekávám adekvátní reakce na uvedené výhrady. Vzhledem k výše uvedenému však nemohu navrhnout jinou klasifikaci než známku **dobře**.